

ת"פ 47230/05 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 47230-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט עמיית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
בomezutot u'ad shagia shgeb - פרקליטות מחוז
מרכז

נגד
פלוני - הנאשם
בomezutot b'c u'ad shi roda

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום הכיר הנאשם בסביבות חודש אוקטובר 2017 את א', קטין ליד 2005 (שיכון להן א' או המטלון), והציג עצמו בפניו בכצוב כנער בן 16. בין הנאשם לבין א' התפתחו יחסី חברות, כאשר במשך מספר חודשים ועד ליום 23.4.2018 נהג הנאשם להתרחך בביתו של א', הציג עצמו גם בפני א' כנער בן 16, תוך שהציג מצג שווה לפיו הוא לומד בבית ספר, והכל כדי לרכוש את א' ולהתחבר אליו.

ביום 23.4.2018, או במועד סמוך לכך, הזמין הנאשם את א' לישון בביתו. בשעות הלילה נשכחו הנפטר וא' לישון, כאשר הנאשם נשכב על הספה בסלון ואילו א' נשכב על מזרן שנחנה ליד הספה. בשלב מסוים עבר הנאשם מהספה למזרן, נשכב לצד א' ובסמוך אליו, חיבק אותו, מישש את רגלו, הכנס את ידו מתחת למכנסיו של א' ונגע בישבונו. א' הוציא את ידו של הנאשם ממכנסיו וביקש ממנו לחדר ממעשי, והנפטר אמר לו בתגובה "סליחה, סליה". בהמשך סובב הנאשם את ראשו של א' לכיוונו ונישק אותו בשפתו, במצחו, באפו ובלחי. לאחר מכן מישש הנאשם את א' מיניו של א' מעל למכנסיו. בתגובה ביקש א' מהנפטר כייחד ממעשי, שאם לא כן יתקשר למשטרה.

עמוד 1

בעקבות התנהגות הנאשם קם א' ועבר לשפט על הספה. הנאשם קם אף הוא, התיישב לצד א' על הספה, ועל אף בקשוטיו כייחד לגעת בו, שב הנאשם ונגע בו. גם כאשר התרחק א' מה הנאשם, התקרכב אליו הנאשם והמשיך לגעת בו. בתגובה לכך ניסה הנאשם לquam וללכט, אולם הנאשם תפס את ידו ואמר לו "תשכח מזה בו נלך לישון". א' המתין עד שה הנאשם ירדם ועזב את הבית.

התשובה לאישום ויריעת המחלוקת

3. בתשובה לאישום אישר ב"כ הנאשם הכר את א' במועד המצוין בכתב האישום והציג עצמו בפניו, כמו גם בפני רבים אחרים, כבן 16, שדבריו הוא "gil התואם את גילו המנטאלי" של הנאשם. עם זאת, כפר הנאשם בכך שיצר מצג שווא בפניו א' במטרה לקנות את אמו או לכל מטרה פלילית אחרת.

ה הנאשם הודה בכך שא' ישן בביתו, אולם כפר בכך שביצע בו כל עבירות מין.

במהלך חקירות העדים, ובהמשך בסיקומיה, ניסתה ההגנה להצביע על מניע שהוא למTELON להעליל על הנאשם ולהפלו, שעיקרו העובדה שזמן קצר לפני שהמTELON סיפר על שעולל לו הנאשם, לקח לו הנאשם אופנים חמליים אותם נתן לו במתנה.

ראיות התביעה במבט על

4. כתב האישום מגולל אירוע אחד שבוצע בביתו של הנאשם, כאשר באירוע עצמו נכחו הנאשם וא' בלבד. מכאן שיש לבחון את גרטתו של א' אל מול גרטתו של הנאשם. בסיקומיה טענה המאשימה לקיום של מספר חיזוקים, בדמות עדותה של חוקרת הילדים שגבתה את עדותו של א'; עדויותיהם של הוריו של א' השופכים אור על התנהגותו ועל מצבו הנפשי לאחר האירוע; עדותו של ל', חברו הטוב של א', האדם הראשון לו סיפר א' על שאירוע; וכן תמלול שיחה בין אמו של א' שהתקשרה לנימא לאחר האירוע וניסתה לדובב אותו לדבר (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדוק. נוסף על כך הוגש בהסכמה מסמך הנושא את הכותרת "בדיקה פסיכיאטרית" שנערכה לנימא ביום 4.11.2015 על ידי ד"ר גבי הרצנו, פסיכיאטר ילדים ונוער (נ/3), אליו ATIICHIS בהמשך.

גרסת המTELON א'

5. כבר בפתח הדברים אציין שלאחר ששמעתי את עדותו של א' מצאתי למתת בה אמון מלא. מסקנתי זו התמצזהה אף יותר לאחר שבחניתי את עדותו של א' על רקע מכלול הראיות הנוספות שהוצעו בפני, ובכלל זה אמרתו בפני חוקרת הילדים, עדויות חברו והוריו ותמלול השיחה (ת/1).

המTELON סיפר את שאירוע לו תחילת בפני חוקרת הילדים, ובהמשך בבית המשפט. בסיקומו טען ב"כ הנאשם לקיומן של סתיות והתפתחויות בעדיות המTELON ועל כן הן תיבנה במשפט.

גרסת המתלוון א' - ליבת האירע

6. א' סיפר שלآخر מפגשים ספורים עם הנאשם, במסגרת שיחקו כדורגל, ניסה הנאשם לשכנע אותו לבוא ולישון אצלו. א' דחה את הזמנתו של הנאשם, אולם לאחר שה הנאשם דבר עם אמו של א' ושאל אותה אם זה בסדר שא' יבוא לישון אצלו, ולאחר שאמו של א' השיבה ש מבחינה אחרת אין עם זה כל בעיה, קיבל א' את ההצעה (פרוט' עמ' 31 ש' 26-27). לדברי א' הנאשם לחץ עליו ושכנע אותו לבוא אליו, למורת שהוא לא כל כך רצה בכך.

לאחר שצפו במשחק, הלכו לישון. א' סיפר שלנתן אין חדר משלו ועל כן ישנו יחד בסלון, כאשר הנאשם ישן על הספה, וא' ישן על מזרן שהונח על הרצפה בצדז.

בשלב מסוים אמר הנאשם למתלוון שלא נכון לישון על הספה וביקש לרדת ולישון על המזרן. א' הציע לנreten שהוא עברו לישון על הספה, אולם הנאשם דחה את ההצעה והשיב לו: "עזוב שייהה לך נכון אני אשן אתך במזרן נצטופף" (פרוט' עמ' 32 ש' 3). לדברי א' אמו של הנאשם ראתה אותך ביחיד על המזרן ושאלתה את הנאשם מדוע הם ישנים יחד על המזרן, אולם הנאשם אמר לה "לא משנה אמא אנחנו מסתדרים". יש לציין שאמו של הנאשם לא זומנה להעיד מטעם ההגנה, ויתכן שהסבירה לכך נעוצה כאמור בת/5 עמ' 17 ש' 2.

בשלב כלשהו א' נרדם, אולם התעורר כאשר הרגש שה הנאשם נוגע בו במקומות שונים בגוףו, כמו בגין מתחת לחולצתה וברגלו. א' סיפר שלבש מכנס קצר וחולצתה קצרה. מושאל את הנאשם מה הוא עשה, השיב לו שהוא מחשש את הטלפון שלו. א' מספר שהאמין לנreten וחזר לישון, אולם לאחר זמן מה הרגש שה הנאשם שב ונוגע בו, הפעם בדרך של ליטוף בישבן, מתחת למכנס ומעל התחתון, וכן ליטופים בלחיים ובשפטאים. בהמשך החקירה הראשית, ולאחר שנשאל על ידי התובע האם הנאשם עשה לו דברים נוספים, השיב: "אה אהה הוא גם נישק אותי" (פרוט' עמ' 33 ש' 32).

בשלב זה אמר א' לנreten להפסיק, והוא יודע מה כוונתו. לדבריו, הנאשם התנצל והבטיח שלא יעשה זאת שוב. א' אמר לנreten שיעזוב אותו כי הוא רוצה לישון, אולם הנאשם שב ונוגע בו פעמי נספת, הפעם בישבן ובאיבר המין, מתחת למכנס מעל התחתון. בשלב זה אמר המתלוון לנreten: "(שם הנאשם) תפסיק עכשו, אם לא אני מתקשר למשטרתך". א' הוסיף שחרף הבטחת הנאשם שייחל ממעשי, הוא הרגש נגיעות נוספות, בעקבותיהן קם והתיישב על הספה. בשלב זה התיישב הנאשם אף הוא על הספה בסמוך לא', נגע ברגלו ובידייו, עד שא' הגיע לסוף הספה. בשלב זה תיאר א' שאמור לנreten שיש לו א' התרחק מההינתן, אולם הנאשם התקrab לעליו, עד שא' הגיע לסוף הספה. בשלב זה תיאר א'iminato שמדובר במקרה פיפוי, הילך לשירותים וניסה להתקשרות לאמו, אולם היא לא ענתה לו. לאחר מכן אמר א'iminato שמדובר במקרה פליקת, אולם לאחר שההינתן משך אותו חזרה לכיוון המזרן ואמר לו שישכב ומחר יקומו. א'iminato המתוין וברגע שההינתן נרדם הוא יצא מהבית.

הריגותו ותחשויותיו של א' במהלך האירע

7. א' תיאר את תחשויותיו כתוצאה ממשעי הנאשם במילים "דכוון רצח, כאילו למה הוא עשה את זה" (פרוט' עמ' 33 ש' 11). הסביר שפחד מההינתן ולכן חיכה שיירדם לפני שעזב את הבית, כאשר בשלב זה כבר הבין שהוא בן 21 (פרוט' עמ' 33 ש' 17-15). בנקודת זה אני מוצא להעיר שבהמשך החקירה הראשית (פרוט' עמ' 34 ש' 13), שאל ב"כ

המיאה את א': "שאלתי אותו איך הרגשת שהוא נגע בך, התשובה שלך הייתה שאתה לא כל כך יודע, לא כל כך זכר... בשיחה עם לאורה אמרת בעמוד 8 'היתי בשוק הימי בהלם'". ואולם, מעין בתשובתו של א' (פרוט' עמ' 33 ש' 18-10) עולה שהמתלון ענה "לא יודע" לשאלת "מה חשב באותו רגע" ולא לשאלת מה הרגיש. חרב השאלה המבלבלת, התהבר א' מיד לדברים שמסר לחוקרת הילדים וידע להסביר מדוע אמר שהיה בשוק: "כי לא חשבתי שהוא עשה את זה. חשבתי שהוא חבר שלי", ובהמשך אמר שחשש לחזור לשון בಗל הנגיעות של הנאשם. את תחושת הפחד חשש א' מה הנאשם תיאר א' גם בהמשך דבריו.

המתלון העיד על כך שלא סיפר מיד על האירוע לאמו [היה לי קשה לעכל את זה] (פרוט' עמ' 47 ש' 26)].

סיבוב הראש

8. ב"כ הנאשם טען שהטיור שמסר א' בקשר לכך בה סובב אותו הנאשם לפני שנישק אותו אינה סבירה, ועל כן נפנה לבדוק את גרסתו בעניין זה.

א' הסביר שה הנאשם "סובב אותו לצד שלו והיינו פנים מול פנים ואז הוא התחיל לנשק אותו" (פרוט' עמ' 34 ש' 4-2). מושנשאל כמה זמן זה ארך, השיב "לא יודע. עד שניתני בערך. שהתחלתי להרגיש את הנשיקות בשפטים ישר קמתי" (פרוט' עמ' 34 ש' 6). מושנשאל כיצד הרגיש את הנשיקות אם ישן השיב "כי יכולו התעווררתי ממה שהוא עשה ואז יכולו ניסיתי להבין רגע שהוא באמת עשה את זה ואז קמתי" (פרוט' עמ' 34 ש' 10).

במהלך החקירה הנגדית הסביר המתלון שה הנאשם סובב את גופו (פרוט' עמ' 40 ש' 2) ובהמשך: "קמתי ראיית פשוט את .. אם שניתני ככה התעוורתי הפוך" (פרוט' עמ' 41 ש' 9), ובהמשך - "לשאלת בית המשפט מה היה הזיכרון שלי, אני משיב, אם הייתי ככה התעוורתי הפוך (פרוט' עמ' 41 ש' 12).

חשיבותו של סיבוב הראש תיאר המתלון כאחד הדברים הראשונים במהלך חקירתו בפני חוקרת הילדים (ת/5 עמ' 5 ש' 11-13) אף הדגים זאת בפניה, עובדה שיש בה כדי להעיד על אותנטיות האמרה ועל כך שהמעשה נחרט היטב בזיכרון של א'.

9. ב"כ הנאשם טען שגרסתו של א' לפיה הנאשם נישק אותו בפנים במצב בו א' הפנה אליו את הגב אינה סבירה, מהטעם שככל שה הנאשם היה מסובב את ראשו של א' (ולא את כל הגוף), הרי שפעולה זו הייתה "שוברת לו את המפרקת". לאחר שבchnerתי את עדותו של א' ואת הדגימות שערך בפני ובפני חוקרת הילדים, מצאתי שיש לדוחות את טענת "חוסר הסבירות" בגרסת המתלון בעניין זה. כפי שעולה מהסתירון, א' הדגים לחוקרת הילדים את תנויות הגוף של הנאשם ולא את תנויות הגוף שלו. א' חזר אין ספור פעמים, הן במהלך חקירותי בפני חוקרת הילדים והן במהלך עדותם בפני, על כך שה הנאשם סובב את ראשו של א' עד אשר מצא א' את פניו כשם מופנים לעברו של הנאשם. א' אמ衲ם לא השתמש במילה "סתובב" ולא תיאר מה קרה לגופו באותה נקודת זמן, אולם הוא גם לא אמר בשום מקום ש"גוף נשאר תקוע באותה תנוחה בה היה קודם", היינו עם גבו אל הנאשם. בשים לב לאותות האמת הרבים שמצאת בגרסת המתלון, כפי שעוז יפורט בהרחבה בהמשך, ועל אף שא' לא אמר בחקירתו מפורשות שגוףו הסתובב לעבר הנאשם, השכל הישר מחייב שכאשר הנאשם סובב את ראשו של א', גם שאר גופו של א' הסתובב יחד עמו.

10. מגרסתו של א' עולה שהיא לו קשה להעיר את הזמנים המדויקים בהם התרחשו האירועים. כך למשל, בחקירהו (ת/5) לא ידע א' להגיד באיזו שעה בלילה התרחש האירוע (ת/5 עמ' 4 ש' 20), ובמהמשך לא ידע להגיד באיזה שלב בדיקן לאחר שהנאשם עבר מהספה למזרן הוא החל לגעת בו (ת/5 עמ' 4 ש' 33).

בעודתו אמר א' שהוא והנאשם הלכו לשון "בערך ב 23:20" (פרוט' עמ' 31 ש' 32).

א' זכר שבתקופות מעשי של הנאשם הוא רצה לילכת הביתה, אולם דומה שהתקופה לספר מתי זה הייתה. בת/5 עמ' 5 ש' 24 אמר שכאשר רצה לילכת הביתה לפנות בוקר, משך אותו הנאשם ואמר לו "בוא עכשו לשון אתי". א' סיפר על כך שבשלב זה התקשר לאמו שתבוא ללקחת אותו, אולם הוא לא זכר מודיעיןiae לא הגיעה: "אמרתי לה שתבוא עכשו. והיא לא באה כי לא... לא יודע, לא יכלה, לא רציתי לומר לה... שאלתי אותה Caino אם היא יכולה ללקחת אותי... " (ת/5 עמ' 5 ש' 34 ועד עמ' 6 ש' 3). על אודוט שיחת הטלפון בין א' לאמו ארוחיב בהמשך בפרק נפרד.

מצד שני אמר א' במשפט הباء: "ואחריו כמה זמן שהוא נרדם, ישר הלכתי. Caino אני לא לא לא ישנתי. חיכיתי שהוא ירדם ואז ישר הלכתי". על גורסתו זו חזר הנאשם גם בבית המשפט, כאשר תיאר כיצד לאחר שהנאשם נרדם "בחמש שעש הוא הלך לשון, הוא נרדם, רגע שנייה... (חושב) שסימתי את השירותים אמרתי לו (שם הנאשם) אני צריך לילכת. באתי לילכת, הוא משך אותו למזרן, אמר תשכב מחר נקום. חיכיתי שהוא ירדם. הלכתי בלי שהוא יראה. הלכתי והסתכלתי עליו. קמתי מהמזרן. פתחתי את הדלת והשארתי את הדלת פתוחה... כדי שלא ידע שהלכתי" (פרוט' עמ' 33 ש' 9-4).

בקירה נגדית אמר א' שהוא קם לשירותים "בלילה. באربع חמיש בוקר" (פרוט' עמ' 41 ש' 15).

כלומר, מדובר א' ניתן להבין שהנסיבות התרחשו במהלך הלילה, לאחר השעה 23:30, השעה בה הלכו הוא והנאשם לשון, לאחר שהוא הספיק להירדם ואז להתעורר לאחר שחש בנגיעות של הנאשם, אירוע ש חוזר על עצמו מספר פעמים במהלך הלילה, עד שבשלב כלשהו אמר המתלוון לנאשם שעליו לילכת, אולם שהנאשם משך אותו חזרה לכיוון המזרן ו אמר לו לשוב לשון, המתוון המתלוון עד שהנאשם ירדם, אז קם פתח את הדלת ויצא מהבית. מדובר המתלוון ניתן להבין שהוא מדבר בשעת בוקר מוקדמת מאוד, והדבר יכול להתיחס אף עם טענתו שאמו לא ענטה לו.

כאשר מדובר ברגע בן 13 וחצי שחויה טראומטית, לא ניתן לצפות שיזכור את לוחות הזמנים המדויקים, ובהתאם לכך שחלק מלוחות הזמנים שמסר היו תוצאה של הסקת מסקנות מבחינתו.

אם הנאשם הציג עצמו כנער בן 16 "כדי לרכוש את אמונו של הקטן ולהתחבר אליו"

11. מדובר של א' עולה שהנאשם אכן הציג עצמו כנער בן 16 ועשה כל שנית על מנת לשכנע את סביבתו בדרך של הצגת "ראיות" והסבירים שונים, או להתחמק מלמסור לא' תשובות שעולות לחשוף את דבר השקלה. א' סיפר שהנאשם הציג עצמו כנער בן 16 כבר באחת מפגשויותיהם הראשונות לאחר שנפגשו במקרה (פרוט' עמ' 31 ש' 1-4). אולם, משאל אותו היכן הוא לומד, הנאשם התחמק מלהסביר עניינית על השאלה, וכל שאמור הוא שהוא לא לומד

בעיר ראשון לציון אלא בעיר אחרת (פרוט' עמ' 31 ש' 7-6). לדברי א' התנהגות הנאשם תامة התנהגוו של נער בן 16 (פרוט' עמ' 38 ש' 5).

א' סיפר על כך שידע שהנאשם אינו בן 16 רק בלילה האירוע, לפני שהלכו לישון, לאחר ששמע את אמו של הנאשם אומרת לו: "(שם הנאשם) תקום מחר יש לך עבודה. היא לא אמרה לו בית ספר, היא אמרה עבודה, אז הבנתי שהוא לא בן 16" (פרוט' עמ' 33 ש' 20-21).

בחקירה נגדית אישר שראה את הנאשם מלא בעבר טפסי הגרלות כמו טוטו ולוטו, ראה "את הכרטיס אשראי וגם ראייתי את תעוזת זהות של אחרי גיל 18" (פרוט' עמ' 44 ש' 29). א' הסביר שהנאשם אמר לו שבגלל שהוא נראה מבוגר, הוא יפנה למוכר, יאמר לו שהוא בן 18 ונסה למלא את הטפסים.

12. לטענת המאשימה, הנאשם הציג עצמו בן 16 כדי לרכוש את אמונו של הנאשם ועל מנת להתחבר אליו. הנאשם אישר שידע שא' בן 13 (פרוט' עמ' 120 ש' 9-8) והודה שאמר לו ולאמו שהוא בן 16 (פרוט' עמ' 129 ש' 9). בנוסף לכך הודה הנאשם שעשה זאת "על מנת شيיחו לי חברים כי לא היו לי חברים... זה היה על מנת شيיחו לי חברים", נוסף על כך הודה הנאשם שעשה זאת על מנת להתקרב לא' (פרוט' עמ' 136 ש' 23-27). הבהירו של הנאשם לפיה فعل כפי שגם הבהיר שעשה זאת על מנת לתקן לא' הינה בעיתית לאחר שקדם לכך בקטין בן 16 במטרה לרכוש חברים, ובשעה שהודה שא' היה החבר היחיד שהיה לו. מכאן מתבקש המסקנה שהנאשם שם לו למטרה להשיג עצמו חבר שכלה היה זקוק לו ולרכוש את אמו של א'. מסקנה זו מתחזקת גם נוכח האמור ב-ג/3, ממנו עולה שכבר בהיותו בן 3 נפגה הנאשם להתחבר עם ילדים קטנים ממנו.

עם זאת לא ניתן לקבוע שהנאשם שם לו למטרה לבצע בא' מעשים מיניים, ודומה שלפחות תחילת החברות ביניהם התאפיינה ביחסים רגילים בין חברים הכלולים משחקים משותפים, שליחת הודעות ולינות משותפות בbatisיהם.

המניע - אופניהם?

13. אין חולק על כך שהנאשם נתן לא' אופניהם חשמליים במועד שקדם לאירוע. המתلون שלו שהגיש את התלונה בעקבות החלטת הנאשם לחתול לו את האופניהם החשמליים, גם אם מדובר במועדים סמוכים (פרוט' עמ' 47 ש' 24).

א' נחקר ארוכות בעניין זה ותייר את השתלשלות העניינים. א' לא הבהיר את העובדה שהנאשם נתן לו את האופניהם החשמליים, ושזה רצה שהוא לו אופניהם חשמליים. נוסף על כך לא הבהיר את העובדה שדודו של הנאשם הגיע עם הנאשם על מנת לחתול ממנו את האופניהם, זאת לאחר שא' החזיר לו רק את המפתחות שלהם, ולא שלל את האפשרות שדודו של הנאשם איים עליו שייחזר את האופניהם (פרוט' עמ' 49-48). לדבריו ברגע שהנאשם ביקש ממנו את האופניהם הוא זרק לעברו את המפתחות, עובדה שיכולה להתפרש כתסכול מכך שהאופניהם שניתנו לו במתנה נלקחים ממנו. עם זאת א' הסביר שבאותה נקודת זמן הוא היה בבית הספר ועל כן האופניהם עצם לא היו אותו, אלא אצל חברו ל", שכן הוא לא הגיע אתם לבית הספר.

14. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ואת הסבירות של א' והנאשם, מצאתי שדינה של טענת הנאשם להפלתו בغال' אוירוע האופניים לheidות. א' הודה, כמובן, שחףצ' באופנים. ואולם, לו רצח "להתנקם" בנאשם על כך שהחליט להחזירם לחזקתו, יכול היה להעיל עליו עלילות פחות חמורות ודרמטיות, כמו למשל שהנאשם היכה אותו. גם אם היה א' בוחר לטפל על הנאשם עבירות מין, יכול היה להסתפק במקורה חמור פחות, קצר יותר בזמן, עם מיעוט פרטים, באופן שיקל עליו לדבוק בשקר בהמשך. יתר על כן, א' עצמו העיד על כך ש"התפדה" לספר תחילת על האירוע להוריו. ניתן אף לראות שבהמישר התקשה א' לספר לחוקרת הילדים על הנגיעה באיבר המין, וכאשר נשאל על כך מפורשות, היה מוכן לספר שהנגעה הייתה מעל המכנסיים. רק בשלב המאוחר של ריאנון הזיכרון בפני התובע לפני עדותו בבית המשפט סיפר א' על כך שהנגעה באיבר המין הייתה מתחת למכנסיים.

זאת ועוד, העודדה שהנאשם הגיע אל המתלוון ביחיד עם דודו על מנת לקחת את האופניים מחזקת דזוקא את גרסתו של א' לפיה לאחר הלילה בו התרחש האירוע נתקק הקשר ביןו לבין הנאשם. הנאשם לא ניסה להסביר את הסיבה לנתקוק הקשר הפתאומי ביןו לבין א', שהיה, כאמור, עד אותו רגע חברו היחיד.

נוסף על כן, לאחר שהתרשם מדבריו של א' בפני ומהאוף בו השיב לשאלות בעניין האופניים, מצאתי לקבלם באופן מלא ובלתי מסוג. כפי שהסביר ועוד יורחוב בהמשך, גרסתו העקבית והמשכנעת של א' בנוגע למעשים המינים שביצעו בו הנאשם, מחייבים אף הם את טענת הפללת השווא.

מהימנותו של א'

15. באירוע עצמו נכחו בסalon הבית א' והנאשם בלבד, ומכאן החשיבות המוגברת בבדיקה עמוקה של עדותו של א' וקביעת ממצאי מהימנותו לגבי. עם זאת, כפי שנראה בהמשך, עדותו של המתלוון נתמכת במספר ראיות נוספות.

16. סעיף 54(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תש"י-א-1971 קובע: "הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תש"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". בעניין זה נפסק בעבר, כי די לו לבית המשפט ליתן אמון מלא בגרסהו של המתלוון, על מנת שיעמוד בחובת ההנמקה הנדרשת [ע"פ 5949/13 שרצה נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (17.3.2014); ע"פ 4054/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (30.4.2012); ע"פ 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י' (30.12.2010); ע"פ 9902/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (16.7.2007); ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015) (להלן: ע"פ 13/2177)].

17. ואכן, תשוביתו של א' בפני הותירו עלי רושםאמין ביותר, זאת בשונה מהרושם שהתקבל מתשבות הנאשם. א' תיאר את חוותותיו מאותו לילה בצורה ברורה והחלטית. בזמנים שונים של היום, הן בשלב החקירה הראשית, הן בשלב החקירה הנגדית והן בשלב העדות שמסר בפני חוקרת הילדים, חזר א' על הפרטים שמסר, לא פעמיות בלבד ובieteniem דומים, שלמיטב התרשומות לא נבעו מ"שינוי" גרסתו, אלא משחזר החוויה האותנטית שחויה. א' תיאר השתלשלות של מעשים מרובי פרטים, ומכאן שהסבירות שהמציא את פרטי הפרטים, שינן אותם לקרה הדין וידע להציגם בדיקות כדי שמסר בחקירה בפני חוקרת הילדים, הינה נמוכה. מעבר לכך מצאתי שא' ענה על התשובות שנשאל

ברצף, בצורה עניינית, כמעט מבלתי לעצור ולחשוב, זאת על אף שניכר היה שמעמיד מסירת העדות קשה לו.

נכון הדבר שלקראת סוף החקירה ניכר היה שא' מתחילה לאבד את סבלנותו, אולם מדובר בהתנהגות טבעית של כל עד, קל וחומר עד שהינו יلد בן כ-5.13 שנים ביום מתן העדות בבית המשפט. על כן יש להוסיף שביקר לקראת סוף החקירה הנגדית הופנו אל א' שאלות בצורה לוחצת יותר, שלא לומר אגרסיבית, זאת לאחר שהעד למללה מ-3 שעות (ראו פרוט' עמ' 50-60). חרב האמור, לא شيئا' מגרסתו.

18. עדותו של א' הותירה רושם אמיתי, בין היתר, גם בשל העובדה שהוא הקפיד לדבר על הנאשם בצורה מכובדת, גם כאשר תיאר את המעשים שביצעו בו. התיאורים שמסר אף בעליים בקנעה אחד עם תחושת ה"גבגדות" ממי שהיה לדבריו עד לאזמן חבירו הטוב ביותר [ראו למשל תשובתו לשאלת מה היה אומר אם מישחו יגיד לו שהוא חלם: "אני ארגיש מושפל. למה שאני אגיד סתם אם הוא היה החבר הכי טוב שלי. כל היום הסתובבנו ביחד"] (פרוט' עמ' 36 ש' 17-18) וכן תשובתו לשאלת הסגנור האם חשב שהנאשם מסכן: "לא מס肯. הוא ממש לא מס肯. ראיינו שהוא ילד טוב שכאילו אפשר להסתובב אותו ואפשר גם לлечט אותו לכל מיני מקומות זהה" (פרוט' עמ' 38 ש' 22-23).

19. ניכר היה שא' לא העצים את האירוע (כך למשל אישר א' שהנאשם מעולם לא הרבייך או אים עליו או על מי מחבורי) (פרוט' עמ' 44 ש' 8-2); דוגמא נוספת ראו בתשובתו בפרוט' עמ' 43 ש' 31-29 בה הבahir שהנאשם לא נגע בו בישבן לאחר שהשניים עברו לשבת על הספה. בעניין הנגיעה בישבן אני מוצא להעיר שדומה שבסטיקומי נקלע ב"כ הנאשם לככל טעות כאשר טען שא' שלל נגיעה בישבן ובכך ביקש להוכיח את חוסר מהימנותו. עיין בעמ' 43 ש' 23 מראה שא' אישר שהנאשם נגע בישבונו. משנשאל 7 שורות מאוחר יותר האם הנאשם נגע בישבונו השיב אמן בשילול, אולם ברור שהתקoon לכך שהנאשם לא נגע בישבונו לאחר שעבר לספה - ראו ש' 24).

20. עוד התרשםתי שא' לא הסתיר מידע שיכול היה להתרפרש לרעתו, כמו למשל את העובדה שכאשר הנאשם ישן בביתו, הם ישנו באותו מיטה (פרוט' עמ' 39 ש' 23), או שבעבר, בנסיבות ויכול באירוע אחר, שרט את הנאשם עם כפיה (פרוט' עמ' 59 ש' 29-30).

א' לא שינה את גרסתו גם כאשר נאמר לו שבעבר מסר גרסה אחרת או שנאמר לו שישנה ראייה הסותרת את גרסתו. דוגמא לכך ניתן למצוא בשלב בו הטיח ב"כ הנאשם בא' שהוא לא ציין בפני חוקרת הילדים שהנאשם הצליח לגעת בו לאחר שעבר לספה, אלא רק ניסה לגעת בו (פרוט' עמ' 60 ש' 18-19):

ש. בשיחה שלך עם לאורה אתה לא אומר שהוא הצליח לגעת בך מАЗ שהלقت לספה.

ת. בטח שכן הוא נגע بي. וזה הוא עשה את זה שוב ושוב והוא ניסה לגעת בי ולא נתתי לו".

עיוון בת/5 מלמד שבשיחתו עם חוקרת הילדים אמר א' (ת/5 עמ' 5 ש' 20-22): "ואז פשוט... הוא עשה את זה שוב ושוב ושוב עד שהלכתי לספה ולא ישנתה. ישנתה. ואחרי זה שישבתי בספה, הוא ניסה לבוא ולגעת בי זהה, לא נתתי לו".

(וראו גם ת/5 עמ' 20).

בhaltת תשובה לב"כ הנאשם, שלל אמן הנאשם את הדיווק שבבדרי הסגנור (הנאשם הצליח לגעת), אולם באותה נשימה ובמהמשך המשפט חזר א' למשעה על אותה תשובה שמסר בפני חוקרת הילדים ולפיה הנאשם ניסה לגעת בו פעם אחר פעם בעוד א' ניסה להגן על עצמו ולא לאפשר לו לעשות כן.

דוגמה נוספת הממחישה נקודה זו ניתן למצוא בניסיון ב"כ הנאשם להתקדם בנאשם ולהרע לו. בתשובה לשאלת שנשאל הבהיר א' שאמר לנאשם "חכה חכה אני אדפק אותך". משאמר לו ב"כ הנאשם שיש ברשותו קלטת המתעדת זאת, השיב לו א': "תראה לי" (פרוט' עמ' 60 ש' 23). חרב העובדה שההקלטה הנטענת לא הוצאה לא' ולבית המשפט ועל אף שמדובר בהציג עובדה מתרישה ומכשילה במהלך חקירת העד, א' לא התבבל ולא שינה את גרסתו, זאת בניגוד לנאשם שכפי שנראה בהמשך שינה לא אחת את גרסתו לאחר שהוצאה לו ראייה הסותרת בדברים שמסר מוקדם יותר.

21. במהלך החקירה הנגדית אמר א' לראשונה שהנאשם נגע בו בעבר ברגליים, והדבר היה באישורו (פרוט' עמ' 57 ש' 20-18), זאת בניגוד לדבריו בפני חוקרת הילדים לפיהם הנאשם לא נגע בו בעבר. במהלך החקירה החוזרת התבקש המטלון לתאר את אופי הנגיעות ואמր: "לא יודע. בהתאם זה היה much too much ואחר כך התרגמתי לזה ולא היה אפשר לי". משהתבקש לתאר את הנגיעות, הדגים ליטוף בcup הרגל (פרוט' עמ' 63). לשאלת מדוע סיפר על כך עתה בפעם הראשונה ענה: "נכון נזכרתי בזה עכשו, גם אם לא מה זה משנה" (פרוט' עמ' 63 ש' 24). גם בעניין זה מצאתי שהזיכרון המאוחר של העד לא אמר לעמוד לו לרועץ ואני משנה מהאופי החשובי ביותר שהותירה עליו עדותנו באופן כללי. לו ביקש העד להחמיר את מצבו של הנאשם וליחס לו מעשים נוספים, יכול היה לומר למשל שהנאשם ניסה לגעת בו בצורה קשה יותר ולהשתמש בתיאורים מסווג בהם השתמש כאשר תיאר את האירוע נושא כתוב האישום.

בהתייחס לנוכח תשובתו של א', טען ב"כ הנאשם בסיכוןיו שהמשפט "גם אם לא מה זה משנה" מוכיח שהאמת אינה נר לרגליו של א' והוא לא מייחס חשיבות למסורת פרטימ מדויקים בתשובותיו. אין בידי לקבל טענה זו. מדובר באמירה יחידה שנאמרה על ידי א', העומדת בניגוד לתשבות שמסר הן במהלך עדותו והן במסגרת חקירתו בפני חוקרת הילדים, מהן עולה באופן ברור שהוא ניסה לבדוק בתשובותיו. נוסף על כך, מדובר באמירה שנאמרה בסוף חקירתו של העד בבית המשפט, לאחר שעמד בחקירה נגדית צולבת ארוכה ולא פשוטה, לאחר שנשאל עוד מספר שאלות על ידי ב"כ המאשימה בחקירה חוזרת, ולאחר מכן עוד 3 שאלות על ידי ב"כ הנאשם. הרושם שהתקבל למשמעות הדברים הוא שהעד מאבד מסבלנותו ומוחיל לסיום החקירה, שכן הסתיימה מיד לאחר מכן.

22. דוגמא נוספת לדיווק והזהירות בהם נקט א' בתשובותיו ניתן למצוא בתשובתו בקשר לנשיקה באך. לאחר שא' העיד על כך שהרגיש נשיקה במצח ובשפתיים, הזכיר לו ב"כ הנאשם שהוא אמר בחקרתו בפני חוקרת הילדים שהנאשם נישק אותו באך, ושהדבר אף מוקלט ומצולים (פרוט' עמ' 54 ש' 21-18). בתגובה לא מייהר א' לאשר שכן אמר זאת, אלא השיב: "از אני לא זוכר פריט ופרט אז אמרתי. שכחתי, מה אני יעשה. אני לא זוכר שאמרתי את זה". אכן, עיון בת/5 עמ' 17 ש' 28-29, מראה שלא במקרה א' זכר שלא אמר זאת, שכן משהתבקש לפרט היכן נישק אותו הנאשם, ענה: "בלחי. באך, לא זוכ... (כך במקור - ע.מ) באך, לא, באך לא יודע. אני חושב שלא". לאחר שא' התבקש לקרוא את שאמור בעניין זה לחוקרת הילדים, לא שינה את גרסתו, אלא אמר "אני חושב שלא באך". למשמעות הדברים התקבל

הרושם שא' נזהר מאוד בעדותו, ניסה לבדוק בתשובותיו, והעד רק על דברים שזכיר מתוך החוויה שנותרה חקוקה בראשו.

במקום אחר טען הסגנור טוען שא' אמר לחקירת הילדים שהנאשם לקח את היד של המתלוון ונגע למתלוון בשפטיהם ובפניהם (פרוט' עמ' 57). א' הבahir שאמיר שהנאשם נגע בו עם הידיים של הנאשם. ואכן מת/5 עמ' 14 עולה שא' לא אמר בשום מקום שהנאשם לקח את היד של א'. כל שאמיר, אף יותר מפעם אחת, הוא שהנאשם "פשוט לקח את היד ונגע לי בשפטיהם".

23. לא נעלם מעניין שא' שינה גרסתו במספר נקודות, למשל כאשר בתחילת שלל את האפשרות שהתקשר אל הנאשם לאחר המקרה, ובהמשך אישר שהתקשר אליו על מנת "להוציא ממנו מידע" ולגרום לו להודות שנגע בו (פרוט' עמ' 46-47). ואולם, על רקע מכלול תשובותיו של המתלוון בעניינים השונים לגביים נושא, אין בשינוי גרסה זו כדי להשפיע על מהימנותו. די בעיון קצר בדרך בה הוצגו השאלות לא', בהتنצחות בין ב'כ הנאשם לבן א', לתשובות קצרות-הסבלנות של א' בשלב זה של החקירה הנגדית, לאופן הצגת השאלות ולהחלפות שניתנו בעניין זה כדי להבין מהתשובה בענייןנית נתנה כלאחר יד (פרוט' עמ' 45 ש' 11 ואילך; עמ' 46 ש' 12; עמ' 47 ש' 8-10 ובהמשך עמ' 53 ו-55). משהת�שת א', השיב עניינית לב'כ הנאשם, אישר את דבר קיומה של השיחה, והסביר את הסיבה לקיומה. מכל מקום, מן הראו להזכיר שמדובר מדבר בפרט ממשני, שעה שגרסתו של א' בכל הנוגע לליתת האירוע נותרה איתנה.

24. דוגמא נוספת - א' סיפר שהתקשר לאמו בשעת בוקר מוקדמת, וכאשר נשאל כיצד זה מסתדר עם העובדה שאמו לא אישרה זאת, השיב שהוא לא ענהה לו (פרוט' עמ' 42 ש' 13-1).

לעומת זאת, בת/5 עמ' 5 ש' 34 ואילך אמר: "ואז התקשרתי לאמא שלי, אמרתי לה שתבוא עכשו. והוא לא באה כי לא... לא יודע, לא יכולת, לא רציתי לומר לה" ובהמשך - "שאלתי אותה Caino אם היא יכולה לקחת אותה. ואז פשוט... אמרתי (לנאשם - ע.מ) טוב, בוא נישן". דבריו המתלוון בפני חוקרת הילדים בנסיבותיו בזורה חזיתית את דבריו בבית המשפט. עם זאת ניתן לראות בברור שתשובתו של א' בנסיבות זו הייתה מבולבלת ולא החלטית (השתמש במילה "לא יודע"), זאת בניגוד גמור לתשובות ההחלטה והסדרות שמסר בקשר ליתר פרטי האירוע.

ammo של א' תיארה בעדותה שהשיחה שקיבלה מבנה באותו בוקר התקבלה כאשר הייתה בדרך לעבודה, ולא תיארה כל שיחה בה אמר לה א' שהוא מבקש שתבוא לקחתו והיא סירבה (פרוט' עמ' 17 ש' 30: "(א') לא חיג אליו בלילה..."). לפיכך ניתן לקבוע שהשיחה שכזו בין א'ammo כלל לא התקיימה.

על אף האמור, לאחר שבנתתי את גרסת א' ואת טענות ב'כ הנאשם בעניין זה מצאתי שלא ניתן לקבוע שא' שיקר בנסיבות זו אוין בדבריו כדי לקעקע את הרושם האמין שהותירה בי עדותו. לאמן הנמנע שא' לא זכר את הסיבה לכך שאמו לא הגעה לקחתו בביתה. עיון עמוק בחקרות א' הן בפני חוקרת הילדים והן בבית המשפט, מעלה שא' ידע לתאר בפרטות, עד כדי ציטוט מדויק את חולופי הדברים בין לבן הנאשם או בין חברו ל', זאת בשונה מתיאור ה"שיחה" עם Ammo (ראו למשל ת/5 עמ' 6 ש' 3: "שאלתי אותה Caino אם היא יכולה לבוא לקחת אותה [אין התיחסות לשיחה של האם - ע.מ]. ואז פשוט... אמרתי טוב, בוא נישן". אי יכולתו של א' לתאר את תוכן השיחה, ولو בצהורה כללית, מוביל למסקנה שהיא כלל לא התקיימה, כפי שאף העידה Ammo של א', ובאישור יתרן שא' ניסה לשחרר את

הסיבה לכך שחרז בסופו של דבר באופן עצמאי לبيתו, למרות שרצה שאמו תבוא לקחתו.رمز לכך ניתן למצוא גם בתשובות שמסר א' לחוקרת הילדים, כאשר אמר שהתקשר לאמו ב�отק'ר אבל היא לא ענתה לו (ת/5 עמ' 6 ש' 26) ובמהמשך אמר שניסה להתקשר לאמו (ת/5 עמ' 9 ש' 7 נומרטון 20:30).

25. לסייעם, א' תיאר בצורה ברורה וחדה את שעולל לו הנאשם באותו לילה. גם אם נמצאו אי-דיוקים בගרסתו של א', אין בכך כדי לפגום במהימנותו ואין מדובר במחלה נדירה במחוזותינו. הטראותה שחווה מתלונן קטין כמו א', ומצבו הנפשי לאחר האירוע, כפי שהיעידו חברי, אמו ואביו בעת ששוחחו עמו, כמו גם חלוף הזמן ממועד האירוע והעובדת שמדובר בפרט אחד מני רבים, יכול ויגרם לאי-דיוקים או לחסור עקריות מסוים בדבריו. יחד עם זאת, אין בכך כדי לפגום בגרעין האמת של עדותו ובמהימנות דבריו [ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (10.05.2010)]. על אפשרות קביעת ממצאים מהימנות חרף קיומם של פערים בගרסת המתלונן לעומת השופט ט. שטרסברג-כהן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל פסקה 28 (4.9.2002):

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע אירוע טראומטי כאלו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירות מין. לפיקח השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמונה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק".

26. א' לא סיפר להוריו מיד לאחר האירוע את כל מה שעולל לו הנאשם, ולמעשה גם כאשר סיפר להם את הסיפור, החסיר כמה פרטים. מדובר א' עולה שהוא בחר מה לספר למי ומתי. כך למשל סיפר לאביו באילו מקומות בגוף נגע בו הנאשם, אולם לא סיפר לו על הנגיעות באיבר המין ובישבן. לאמו סיפר על האירוע לאחר מספר ימים (פרוט' עמ' 59 ש' 18-17) ותיאר בפניהם את כל המקומות, למעט הנגיעה באיבר המין. לחוקרת הילדים סיפר על כל המקומות למעט איבר המין, אולם בתשובה לשאלת ישירה של חוקרת הילדים האם הנאשם נגע לו "במקום פרטי", אישר שהנאשם נגע לו באיבר המין. הנאשם הסביר זאת ברכ' ש"התפוח". לשאלת מדוע הוא לא מתפוח לספר זאת עתה, השיב שכעת אין לו ממה להתפוח לאור העובדה שכבר סיפר זאת (פרוט' עמ' 50-49). ואולם, דומה שגם כאשר סיפר על הנגעה באיבר המין, הדבר לא היה לו קל עבورو והוא אמר את הדברים בהסתיגות, שמא אולי היה המתלונן סיפר על הנגעה באיבר המין, אך לא היה לו קל עבورو והוא אמר את הדברים בהסתיגות, שמא אולי היה זה "מתוך שינוי" ושהנגעה הייתה מעל המכנס. לקרהת המשפט סיפר המתלונן לב' כ' המשימה, ובמהמשך בעדות המשפט שהנגעה הייתה מתחת למכנס ומעל התחתון (פרוט' עמ' 32 ש' 31; עמ' 50 ש' 19). על אף שמדובר בעדות "מתפתחת", לא מצאתי שיש בה כדי לפגוע במהימנות העד. מהתרשםותי מעדותם של א' אין בלבוי ספק שתיאור הנגעה באיבר המין הייתה חוויה קשה עבורו. בבית המשפט סיפר על כך העד בפתחות לאור העובדה שכבר סיפר על כך מוקדם יותר. לא התרשםתי שהעד ניסה להפליל את הנאשם על לא עול בכוון או להחמיר את מצבו, ولو הייתה זו בעימים לו. זאת ועוד, גם כאשר סיפר א' על הנגעה באיבר המין, לא היה לו נעים לספר על כך שהנגעה הייתה מתחת למכנסים ומעל התחתונים והוא נצר פרט זה בלבד תקופה ארוכה, למעשה עד סמוך למועד המשפט. אי חשיפת אירוע הנגעה באיבר המין בשלבים שלאחר האירוע ובשלבים הראשונים של החקירה מתישבת עם העובדה שהנגעה באיבר המין הייתה החמור ביותר שביצע הנאשם במטלון ובקיים שהיה לא' לחשוף בהתחלה את פרטי האירוע בפני הוריו ובפני חוקרת הילדים.

27. המתلون מסר בעדותו שהנאים "אנס אותו" (פרוט' עמ' 44 ש' 10-9): "כמו שהוא אנס אותו פעם קודמת לא ידעת אם הוא יכול להרביץ לי, הוא פתאום השתנה"; ובמקום אחר שניסה לאנוס אותו (פרוט' עמ' 53 ש' 24-31). אין חולק על כך שהתייאורים שמסר א' אינם מတירים מעשה של אונס מבון המשפט וכלל לא בטוח שא' הבין את המשמעות המשפטית של מילה זו. הרושם שהתקבל הוא שא' התקשן לכך שעל פי התרשומות ניסה הנאים לבצע בו מעשה מיני חמור יותר, זאת בשיסם לב לרצף המעשים אותם תיאר א' בצורה ברורה ומוחשית (הירידה למזרן, הנגיעות, הנשיקות, הצמדת הגוף, הכנסת היד למכנסיים, נגיעות בישבן ובאייר המין). חיזוק למסקנה זו מצאתי בדבריו של א' לחברו כאשר אמר לו שהנאים "ניסה לזיין אותו" ובמלים דומות בהן השתמש א' במהלך שיחתו עם הנאים לאחר האירוע (ג/1). שימוש במלים הללו ממחיש אף הוא את העובדה שא' ראה במעשה הנאים מעין הכנה למעשה מיני גדול יותר, זאת ללא כל קשר לעובדה שהמעשים שביצע בו הנאים הינם מעשים מיניים בפני עצם. בעניין זה חשוב לציין שמדובר רקtein בין 13 שעולים המושגים שלו לא בהכרח מדוייק.

28. המסקנה בדבר מהימנותו של א' נלמדת גם מהאופן בו תיקן לא פעם את ב"כ הנאים, באופן בו תיקן את חוקרת הילדים, במטרה להעמיד דברים על דיוקם. ראו למשל השאלה שנשאל א' והתשובות שמסר בפרוט' עמ' 43 ש' 20-24:

ש. ...אתה אומר שהנאים ניסה לנשך אותו

ת. נשך לא ניסה

ש. נגע לך באיבר המין ואחר כך הלכת לסתה

ת. כל זה לא קרה בפעם אחת. כן

לדוגמאות נוספות ראו עמ' 48 ש' 15-21; עמ' 49 ש' 5

חיזוקים לגרסת המתلون

29. לעדותו מהימנה של א' מצטרפים חיזוקים ממשמעותיהם, כפי שיפורט להלן, ומכאן שאין מדובר בעדות יחידה של מתلون בעירות מין.

במאמר מוסגר אציג שסעיף 55(ב) לפకודת הראיות, הקובע כי: "לא יורשע אדם על סמך עדות יחידה של קטין שאינו בר-אחריות פלילית בשל גילו, אלא אם כן יש בחומר הראיות דבר לחיזקה", אינו חל בענייננו, מאחר שבמועד מסירת עדותו בבית המשפט, היה א' כבן 13 וחצי שנים. מכל מקום, כפי שנראה להלן, עדותו מהימנה של א' נתמכת במספר חיזוקים ראייתיים, כך שגם בהיבט המהותי אין לטעיף 55(ב) תחוללה במקרה הנדון.

חיזוק 1 - הערכת מהימנות של חוקרת הילדים ועדותה בפני

עמוד 12

30. א' נחקר לראשונה על ידי חוקרת הילדים לאורנה נויזידל ביום 2.5.2018, ככלומר 9 ימים לאחר האירוע (ת/5, ת/7), ובהמשך נערך לו חקירה נוספת ביום 17.5.2018 (ת/6, ת/8).

אין חולק על כך שא' היה בן פחות מ-14 שנים ביום בו נגבו הודעותיו וביום בו העיד בבית המשפט. במצב דברים זה עדות הקטן שבוגתה חוקרת הילדים הינה ראייה קבילה, ואולם קיימת מחלוקת בפסקיקה אם במצב זה רשאי בית המשפט להזדקק להתרשםות חוקר הילדים ממהימנות הילד. ראו בעניין זה דברי השופט י. עמית בע"פ 3204/3 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2018) פסקה 35:

"אין חולק כי חוקר הילדים רשאי להעיד על הנטיות שאפפו את מתן עדותו של הקטן, לתאר את הילך רוחו ולהעיד על תוכן דבריו ברובד העובדתי (ענין פלוני הנ"ל, פס' 10 לפסק דין של השופט הנדל ופס' 3 לפסק דין של השופט ברק-ארצ [שם ההברהה: ע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2013) - ע.מ.]; ראו גם החלטת השופט מצא בדנ"פ 3281/02 פלוני נ' מדינת ישראל, [הורסם ב公报] פס' 5 (19.9.2002) (להלן: דנ"פ 3281/02)). לעומת זאת, השאלה אם בית המשפט רשאי להזדקק להתרשםותו של חוקר הילדים ממהימנות הקטן, מקום בו הקטן עצמו מעיד בבית המשפט, אינה שאלה פשוטה וקיימות לגבייה גישות שונות בפסקיקה: כך, בענין פלוני, השופט הנדל סבר כי אין לקבל עדותה של חוקר ילדים בכל הנוגע לשאלת המהימנות של הקטן (פס' 10 לפסק דין), ואילו השופט דנציגר סבר כי אין מדובר בשאלת כל קבילות אלא בשאלת משקל ראוי (פס' 2 לפסק דין). השופט ברק-ארצ צירפה דעתה לזה של השופט הנדל, ואולם בהינתן שהדין בסוגיה היה למעלה מן הצורך, לא נקבעה בכך הלכה. בחולוף זמן לא רב, שאלה זו שבה והתעוררה בע"פ 4583/13 סץ נ' מדינת ישראל [הורסם ב公报] (21.9.2015) (להלן: ענין סץ), שם תmr השופט שום בעמדתו של השופט דנציגר בענין פלוני (פס' 29 לפסק דין), ואולם אני עצמי מצאתי להוtier מחלוקת זו בצריך עיון".

לענין הרצינול העומד בבסיס המחלוקת ראו דברי השופט א. שחם בע"פ 2177/2013 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015):

"מושכלות ראשונים הם, כי עד אינו יכול לחוות דעתו על אמונות דבריו של אחר, ובית המשפט לא יקבע ממצאים על יסוד עדות מעין זו. כלל זה נקבע חריג, הנובע מן ההסדר המיחיד, המצו בסעיף 2 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשטו"א-1955, המורה כי: "אין מעדים ליד על עבירה המונית בתופסת, שנעשתה בגופו או בנוכחותו או שהוא חדש בעשייתה ואין מקבלים קריאה הودעתו של הילד על עבירה כאמור, אלא ברשות חוקר ילדים". על-פי הסדר זה, רשאי חוקר הילדים שלא להתריר את עדותו של הקטן בפני בית המשפט. בהתאם לכך, ככל עד מומחה, יכול חוקר הילדים להתייצב בפני בית המשפט ולהעיד על תוכנה של חוות דעתו, בעקבות חקירתו את הקטן. במצב הדברים שבו חוקר הילדים אינם מתריר את עדותו של הקטן, אך מתייצב בעצמו כדי למסור את עדותו, רשאי בית המשפט להתרשם ממהימנות דבריו של הקטן, על בסיס עדותו של חוקר הילדים בפניו. חוקר הילדים משתמש באותו הנסיבות "משמעות לנכסי הקטן" (ענין פלוני, בפסקה 10 חוות דעתו של השופט נ' הנדל; ראו גם: ע"פ 3273/09 שאוזכר לעיל, בפסקה כ). שונים הם פני הדברים, כאשר הקטן עצמו מתייצב לפני בית

המשפט ומוסר את עדותו, כשאז יוכל בית המשפט להתרשם מן הקטין ומדבוריו, באופן ישיר ובلتוי אמצעי. במצב דברים זה חוזרים אנו, לכארה, אל הכלל הבסיסי, לפיו אדם אינו יכול להעיד על אמינותות תוכן דבריו של חברו, ומרכז הכבוד עובר מהתרשומות של חוקר הילדים מן הקטין, אל עבר התרשומות של בית המשפט הימנו.

בנקודה אחרתנו זו נתגלעה מחלוקת בין השופטים, בעניין פלוני. דעת הרוב, מפי השופטים נ' הנDEL ו-ד' ברק-ארץ סבירה, כי "התיחסות לעדות חוקרת הילדים בשאלת המהימנות של המתלוונת - טעות ביסודה" (שם, בפסקה 10 לחווות דעתו של השופט נ' הנDEL). הטעם לכך, הוא שסוגיית קביעת מהימנות העדים שומרה לבית המשפט, ولو בלבד, ו"משנקבע כי על בית המשפט מוטלת החובה להכריע בשאלת המהימנות, אל לו להאציל את הסמכות לאחר - תהינה מעלוות אשר תהינה" (שם; וראו גם: דנ"פ 3281/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.9.2002); ע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (31.7.2012)). וכדבריה של השופטת ד' ברק-ארץ:

"עדיף לשמר את התפיסה הגורסת כי אין מקום לכך שבית המשפט יקבל במידשרין עדות בדבר מהימנותו של הקטין המתלוון כאשר זה מעיד במשפט [...] לתפיסה זו נודעת חשיבות לא רק מן היבט המעשי, אלא גם מן היבט של חידוד מודעותו העקרונית של בית המשפט לכך שאינו רשאי לשחרר עצמו מן החובה להכריע באופן עצמאי בשאלת המהימנות, כפי שמקובל ביחס לעדים כולם. בנוסף לכך, סביר להניח כי ב מרבית המקרים שבהם הוגש כתוב אישום בגין עבירות מן נגד קטין, חוקר הילדים העירico כמהימן. על-כן ההסתמכוות הישירה על הערכתו של החוקר, כאשר היא באה בנוסף לעדוות של הקטין עצמו בפני בית המשפט, עשויה להגביל עד מאוד את יכולתו של הנאשם להתגונן בפני המיחס לו" (שם, בפסקה 3 לחווות דעתה של השופטת ד' ברק-ארץ).

מנגד, גרס השופט י' דנציגר, בדעת יחיד, כי התרשומות של חוקר הילדים בנוגע למהימנות הקטין אינה בלתי-רלוונטית עבור בית המשפט. המדובר, כך לשיטתו, ב"עדות קבילה ורלבנטית שהיא בבחינת כל עזר נוסף שיש בו כדי לסייע לבית המשפט במלואה המורכבת של הערכת עדות קטין, מלאכה הטעונה מיומנות ומקצועיות 'יחודית'" (שם, בפסקה 2 לחווות דעתו של השופט י' דנציגר). לפיכך, הצעה השופט דנציגר, שלא לקבוע, א-פרורי, כי התרשומות חוקר הילדים ממהימנות הקטין היא בלתי קבילה, אלא שיש להתריך קבילה של התרשומות זו, תוך קביעת משקלה בנסיבות העניין".

.31. ובחרזה לענייננו. כפי שצוין בהרחבה לעיל, לאחר ששמעתי את עדותו של א' שהעיד בפני, מצאתי אותה מהימנה מכל הטעמים עליהם עמדתי. לצורך קביעת מהימנות לא נזקקי לחווות דעתו או להתרשומות של איש. משכך, במקרה זה הערכתה של חוקרת הילדים אינה לכל היותר תוספת וחיזוק למסקנה אליה הגיעתי מילא. ככלעמי אני סבור שמדובר בתוספת ראייתית חשובה ומשמעותית, זאת נוכח ניסיונה של חוקרת הילדים בהערכת מהימנות ילדים ונוכח המעודד המיעוד שנייתן לקביעותיה בחוק, עד כדי מתן היתר לבית המשפט להסתמך עליהם כאשריו היו קביעותיו שלם בכל אוטם מקרים בהם נמנע מהקטין להעיד.

32. כפי שצוין לעיל, גרטסו של א' בבית המשפט תאמנה ברובה הגדול את גרטסו בפני חוקרת הילדים, בפרט ככל שהדבר נוגע ללבית האירע.

כך למשל, סיפור המתلون בחקירה הראשונה (ת/5) שהנאים שכנו אותו לבוא לשון עצמו, לאחר שבתחלתה אמר לו שהוא לא יכול. בבית נתן לו הנאשם לבחור האם לשון על הספה או על המזרן. בשלב מסוים עבר הנאשם מהספה עליה ישן את המזרן. המתلون תיאר בצורה של ציטוטים מפורטים את השיח שהתרחש בעקבות כך בין הנאשם (ת/5 עמ' 4 ש' 27-31), עליהם חזר כמעט במדויק בבית המשפט (ראו והשו פרוט' עמ' 34-32).

את מעשיו של הנאשם תיאר א' תחילתה באופן כללי, תוך שימוש במילים מהשורש נ.ג.ע מספר פעמים, ותוך שניסה לדלג על תיאורי הנגיעות. נוסף על כך הסביר שאמר לנאים לחודל מעשיו (ת/5 עמ' 5):

אי: שאלתי אותו "(שם הנאשם) מה אתה עושה?" ואז הוא אמר לי ... "לא כלום, חיפשתי את הטלפון שלי"

ח': רגע. ואז מה היה?

אי: ואז... ואז פשוט אחרי לא יודע, אחרי עשר דקות, רביע שעה שנרדמתי, הוא פשוט התחיל לגעת בי ב...נעבור זהה. ואז אמרתי לו (שם הנאשם), תפסיק עכשו.

ח': רגע, אחרי עשר דקות רביע שעה נרדמת

אי: כן

ח': ואז הוא התחיל...

אי: לגעת בי

ח': כן ואז מה היה?

אי: אמרתי לו (שם הנאשם) תפסיק עכשו. אז הוא אמר לי: "טוב, טוב, סליחה". ואז.. אז אחרי כמה זמן הוא התחיל לסובב את הראש, נגיד אם אני ישן ככה, והוא ישן ב...הראש שלו היה בכיוון שלי... הוא סובב לי את הראש והתחילה לנשך אותו (הנחקר מדים)

ח': והתחל?

אי: לנשך אותו.

ח': ואז מה היה?

אי: אז אמרתי לו (שם הנאשם), תפסיק עכשו או שאינו מתקשר למשטרה. ואז הוא אמר "סליחה, אני מצטער". והוא פשוט המשיך והמשיך לעשות את זה.

ח': רגע. אז הוא אמר שהוא מצטער ואז הוא המשיך לעשות את זה ואז מה היה?

א':   ואז פשוט.. הוא עשה את זה שוב ושוב ושוב עד שהלכתי לסתה ולא ישנת. ואחרי זה שישבתי בספה, הוא ניסה לבוא ולגעת בי זהה, לא נתתי לו.

33. בהמשך, ולבקשת חוקרת הילדים, פירט א' את שאירע לו, וניתן לומר שעדותו תامة את עדותו בבית המשפט. בתוך כך סיפר על כך שהנאם ירד מהספה למזרן שכן לדבריו לא היה לו נוח. בשלב מסוים הנאם קירב אליו את א' ומשר אותו והוא התעורר מזה. כחזר לשון, הנאם החל "לגעת بي", הרגשתי חיבוקים ונגימות, "משר אותו אליו", והתחילה לחבק אותו לא עם טפichot, חיבוקים ממש", "עטף אותו פשוט", "ニישק אותו פה, כאן" (הדגים ליטופים ברגלו), "בטוסיק", (בתשובה לשאלת החוקרת אמר "מתחת למכוון"), "אחרי כמה שניות הרגשתי את זה ושר הוצאה לי את היד". לשאלת החוקרת אם נגע בעוד מקומות השיב "בידיים ובשפתיים". א' השיב לחוקרת שהיא עם הגב לנאשם "שהבטן שלו נגעה בגב שלו". לשאלת החוקרת כיצד נגע לו הנאם בשפטים בתנוחה זו השיב שראשו היה על הצד והנאשם הגיע מצד. משאל המתלוון את הנאם לפשר מעשיו השיב לו שהוא מחפש את הטלפון שלו. כיון שהיה עיף חזר א' לשון. לאחר 15-10 דקות הנאם החל לגעת בו שוב "ברגליים, בידיהם, בטוסיק" והוא הוציא את ידו של הנאם ממכווני. כשאמר לנאם "די תפיסק לא נעים לי" חדל הנאם ממעשיו והתנצל. משנרדם שוב, סובב הנאם את ראשו של המתלוון "לקח את הידיים וסובב לי את הראש" (הדגים) ואז החל לנשך אותו במצב בלתי ובשפתיים. לדבריו "לא יודע פשוט ישנתי ופתאום שאני מתעורר אני רואה את השפטים שלו בתוך השפטים שלי" א' אמר לו להפסיק שכן אחרת יתקשר למשטרת. הנאם התנצל ואמר שההיה מתור שינה. המתלוון הפנה לו שוב את הגב, והנאשם נגע במתלוון פעמי נספתח, "הכנס את היד מתחת לחולצה והתחילה לגעת בגב". א' עבר לסתה, הנאם ניסה לגעת בו שוב והמתלוון התרחק ממנו, חסם אותו ולא נתן לו לגעת בו. לדבריו חשש מהנאשם שהיה גדול ממנו, שיכה אותו וסיפר שלא ניסה להירדם שוב שכן חשש שבשעה שיישן הנאם "יעשה לי משה". כך ישב על הספה כ"שעתים שלוש", "חיכיתי עד 6 בבוקר". א' אמר לנאם שהוא חייב לлечת, אולם הנאם אמר לו "די תשאר, תישן, תעביר את זה". המתלוון שב ואמר שהוא רוצה לлечת, אולם הנאם משך אותו בידו. אך הילך לשירותים על מנת להתקשר לאמו בכך שבואו לקחת אותו כי פחד. "פחדתי שהוא יכנס או משחו ויקלוטו אותו ואני לו מנעל לדלת". הנאם אמר למתלוון "טוב בוא נישן", "כדי שהוא ירדם ואז אני אלר", "ראיתי שהוא לא משחרר אותו ולא יתן לי לצאת...". השניים נשכבו על המזרן, אולם המתלוון לא נרדם. מתאר שהנאשם היה עיף מאוד שכן לא ישן כל הלילה. משראה שנרדם, יצא מהבathroom ותוך שהשאר את הדלת פתוחה על מנת שהנאשם "לא ישמע רעש". "הלכתי הכי מהר שאני יכול... שלא ירדוף אחריו". לשאלת החוקרת האם היה משחו עם מקום פרטני, השיב בחוב אולם ציין שההיה מעלה המכוון. משהתבקש להצביע על המקום הפרטני הצבע על איבר מינו. לדבריו המעשים קרו פעמי אחת ובפעמים קודמות הנאם רק ניסה לחברקו "אם זה היה קורה לפני זה לא הייתי מסתובב אותו".

לדבריו הנאם עובד על ילדים כבר 5 שנים בקשר לגילו. משנשאל כיצד ידע זאת, השיב "הוא עשה לו טוטו, הוא לא בבית ספר והוא עובד בגין ילדים".

34. בטופס סיכון החקירה (ת/9) שנערך בתום חקירתו הראשונה של א' התייחסה חוקרת הילדים לתוכן העדות וכיינה שעלה פי התרשםותה "...(א') תיאר אירוע מתוך חוויה אישית. (א') תיאר אירוע חד-פעמי בלבד חופשי ואת עיקר הפרטים מסר בתגובה לسؤال פתוח וישייר. האירוע היה מעוגן בקונטקט של מקום וזמן והיה בעל רצף השתלשלות הגיוני וברור. האירוע כלל ציטוטים בלשון המקורית, הדגימות, תיקונים ספונטניים, תחששות ורגשות, ופרטים שליליים המעבאים את האירוע המרכזי. כמו כן במהלך דבריו באו לידי ביטוי אלמנטים דינאמיים המוכרים לנו מילדות החווים עבירות מסווג זה. בנוסף לא התרשםתי (שא') מנסה להציגים או להעצים את האירוע, או מגמת השחרה או הפללה של

35. במהלך עדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 73-70) הסבירה חוקרת הילדים כי לצורך הערכת מהימנותו של א' היא ביצעה שקלול של שלושה ממדים שונים: ניתוח איקות התשאול שבוצע לא'; כאמור דינמיקה שהתגלו בעדותו; בחינת קרייטריונים להערכת מהימנות (cbca) המתחולקים למספר קרייטריונים. עוד ציון, כי חוקרת הילדים שללה אפשרות למוטיבציה יתר של הפללה או השחרה, כאשר א' "הרבה פעמים שם את החלק שלו בתוך האירוע. למשל, שהוא אמר שהוא אומר כשהוא הסכים לבוא לשון אצל (שם הנאשם). למשל כשהוא אמר שהוא מתאר את זה שהוא הסכים בסופו של דבר לשון אותו יחד בمزון. פחות נראה את זה אצל ילדים שימושיים את שם של הפוגעים..." (פרוט' עמ' 72 ש' 31-26).

אשר למד הדעת הסבירה חוקרת הילדים שניתן לראות בעדותו של א' שהוא נשאל בשתי חקירותו שאלות "פתוחות", תוך שימוש במילים בהן השתמש. כדוגמא לכך הפנתה לת/5 עמ' 4 ש' 10 ולת/5 עמ' 8 ש' 4. בעניין זה הבירה כי במידה הצורך נשאלים הנחקרים שאלות ישירות.

אשר למד השני, הסבירה חוקרת הילדים את כאמור הדינמיקה בחקרתו של א'. מתוך כך הסבירה שא' היה מאוד מובה לגבי הפרטים האנטיימים והמנינים; הדרגתיות בחשיפה; תיאור של דרך הפעולה של הפוגע באופן המבוסד את הקורבן מהסבירה המוכרת לו בה מרגיש בטוח (התיאור של א' לפיו הנאשם חם אותו לביתו, ביצוע העבירה בשעות הלילה; העובדה שהנ禀 מנע מא' לצאת מהבית לאחר האירוע ומשך אותו בידו); הסלמה (א' תיאר יחסים חבריים שהפכו אובייסיביים ולגביה האירוע עצמו תיאר שבתחלתו היו רק גינויות ולטופים בעיקר באזרור הגב והרגליים, ובהמשך גינויו בישבן ובאייר המין ונשיקות בפנים); תחושת הפחד והבושה מחשיפה בפני אנשים הקרובים לא', אשר בשעה שמספר לאמו על האירוע, יומיים לאחר שקרה, החסיר פרטים מהתיאור שמסר.

אשר למד השלישי, התיחסה חוקרת הילדים למספר קרייטריונים - האחד, תיאור הגינוי ועקביו של תיאור הפגיעה; השני, דיבור שהוא לא מובנה או מסודר מדי שיש בו כדי להעלות חשד שא' למד בעלפה סיפורו שהמציא (לדוגמה לת/5 עמ' 8 ש' 23 ושם 28-31 וכן עמ' 10 ש' 27). לדבריה א' הרחיב והוסיף פרטים רבים בכל שאלה שנשאל, לרבות פרטים שליליים שיש בהם כדי לחזק את מהימנות דבריו (לדוגמה לת/5 עמ' 21 ש' 25-27); השלישי - הדגמות רבות שהדגים א' במהלך החקירה בתשובה לשאלות שנשאל (לדוגמה לת/5 עמ' 10 ש' 33, עמ' 12 ש' 25-19, עמ' 13 ש' 29); הרביעי - תיקונים ספונטניים של שאלה שנשאל כאשר פרט מתוךה אינו נכון, או תיקונים של תשובה שמסר בעצמו (לדוגמה לת/5 עמ' 9 ש' 19-17, וכן לת/6 עמ' 3 ש' 34).

36. חוקרת הילדים אישרה שלא אימתה את א' עם גרסת החשוד, והסבירה זאת בכך שעל פי המדריך לפיו היא עובדת, היא נדרשת להציג בפניו שתי שאלות אimoto, כפי שאכן עשתה (פרוט' עמ' 76 ש' 1-5).

בנקודה זו אזכיר שלא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם בסיכון לפייהם ישנו פער בין גרסתו של א' שאמר בבית המשפט שהנ禀 נגע בו בכוח (פרוט' עמ' 58 ש' 12-8) לבין גרסתו בפני חוקרת הילדים (פרוט' עמ' 79 ש' 25-17). די בעיון בגרסתו של א' בפני חוקרת הילדים, שעיקריה הובאו לעיל, כדי להבין האם המלים המפורשות "גע בי בכוח" לא נאמרו, הרי שמדובר בתיאורים מצבעים על גינויות שבוצעו חרף התנגדותו של א', וכפועל יוצא מכך נחרטו בזיכרונו כמעשה כוכני ומפחיד.

37. ב"כ הנאשם טען לפגם שנפל בעדותו של חוקרת הילדים שהעידה לאחר שנכחה במהלך עדותו של א'. אין כדי לקבל טענה זו. חוקרת הילדים הקפידה להעיד אך ורק על אמרותיו והתנהגותו של א' במהלך החקירה שערכה עצמה, ופירטה את הקייטרויונים עליהם הסתמכה בהערכת המהימנות, תוך מתן דוגמאות מtower החקירה עצמן. חוקרת הילדים אף השיבה לשאלת ב"כ הנאשם בעניין זה: "(כ)שאני מסתכלת על עקביות אני בוחנת את החקירה ולא את העדות שלו בבית המשפט" (פרוט' עמ' 76 ש' 25 וראו גם עמ' 78 ש' 23; עמ' 88 ש' 2; עמ' 89 ש' 2; עמ' 89 ש' 17).

38. כפי שעה מהראיות שהוצגו, א' סיפר על האירוע או על חלקו, תחילתה לחבבו ל", לאחר מכן התקשר ל" לאביו של הנאשם ש', ולאחר מכן לאמו של הנאשם. נבחן את עדותם בסדר זה.

חיזוק 2 - עדותו של ל", חברו של א'

39. ל" הינו חברו של א' וגם הוא בן 13. ל" העיד שא' הוא חברו הטוב ביותר (פרוט' עמ' 95 ש' 1). לדבריו הכיר את הנאשם דרך א' שמסר לו שהוא בן 16. בכל הנוגע לאירוע עצמו, סיפר ל" שא' סיפר לו שה הנאשם "גע בו בלילה והוא הטריד אותו" בבית הנאשם (פרוט' עמ' 95 ש' 16 וש' 25). לדבריו א' היה "עצבני", "בهلם", בסערה רגשות הוא לא ידע איך להגיד ל' את זה זהה" (פרוט' עמ' 96 ש' 21-14). מאחר שא' היה בהלם והתביש, הוא לא ידע כיצד לספר על אירוע להוריו, ועל כן ל" התקשר אליהם בעצמו וסיפר להם. לדברי ל", כאשר סיפר לו א' על שקרה ביקש ממנו שלא יספר לאף אחד כי הוא מתביש (פרוט' עמ' 97 ש' 45-13 וש' 31 וראו גם חזרה על הדברים בחקירה נגדית כאשר תיקן את ב"כ הנאשם פרוט' עמ' 100 ש' 30-29). בחקירה הנגדית עלה שא' סיפר ל" גם על כך שה הנאשם נגע בו בזמן שישן (פרוט' עמ' 99 ש' 8-9). ל" אף אישר את השתלשלות העניינים בקשר לאופנים החשימיים.

40. מהאמור עולה שהאדם הראשון לו סיפר א' על אירועו היה חברו הטוב ביותר. א' לא הרחיב בפרטים שמסר ל", אולם מעודתו של ל" ניתן ללמוד על חששו של א' לחסוף את אירועו לו, וכן על מצבו הנפשי הרעוע לאחר האירוע. עדותם של ל" הותירה עלי רושם חיובי ביותר. ל" דיקק מאד בתשובותיו. ניכר היה שלא ניסה להעצים את האירוע, תיאר את שא' סיפר לו בזמן אמרת בצורה בהירה וענינית. ל" וא' הינם חברים טובים, ועלה שהם דיברו לאחר עדותו של א' בבית המשפט, אולם ל' הבHIR שהם לא דיברו על פרטי עדותו של א'. לאחר שנשמעה עדותו של ל" בבית המשפט לא נטען ש"זילגו" לעודתו פרטים נוספים שלא הופיעו בעדותו המקורית, למשל פרטים ששמע מא' לאחר שיחתם הראשונה, עובדה המחזקת עד מאוד את מהימנותו של ל".

חיזוק 3 - ש', אביו של א'

41. ש', סיפר שהוא מתגורר בbara שבע, גירושمامו של א', ומכאן שהקשר שלו עם בנו מתבצע בעיקר באמצעות הטלפון. לדבריו הוא ידע שלבנו יש חבר דתי, והסביר ששמה על קר שבני מסתובב עם ילדים דתיים. בניו מסר לו שה הנאשם בן 16. מشنחאל מה ידוע לו על הקשר ביניהם ענה "זה יותר מדי אני לא יודע" (פרוט' עמ' 102 ש' 31). ש' אישר שקיבל טלפון מחבבו של א' שאות שמו לא זכר, שאמר לו דבר מה לא ברור. בשלב זהלקח א' את הטלפון לידי

וסיפר לו שישן אצל הנאשם, על כך שהוא ישן בمزון הנמור ושבילו הנאשם "התקרב אליו וניסה לגעת בו ואז הוא הרחיק אותו ממנה ועוד פעם ניסה לגעת בו ולנשך אותו. זהו ואז אמרתי לו מה קרה, אמר לי גרדמתי ואז בלילה עוד פעם ניסה לעשות לו דברים..." (פרוט' עמ' 103 ש' 18-7). ש' ידע לספר שא' סיפר לו שעזב את הבית בשעה מוקדמת בבוקר (פרוט' עמ' 108 ש' 2-1) ולאחר מכן זכרונו אמר שא' אמר לו שעזב את הבית בשעה חמש, חמש וחצי (פרוט' עמ' 108 ש' 26-22).

לדבריו, ולאחר מכן זכרונו רוען אמר שהתקשר לגרושתו, סיפר לה על ששמע מבנו ולאחר שהתברר להם שהנאשם בן 21 הסכימו שיש להגיש תלונה במשטרה. עם זאת סיפר שגרושתו רצתה תחיליה להקליט את הנאשם על מנת לאסוף ראיות נגדו (פרוט' עמ' 104 ש' 6-10). מדברי ש' ניתן היה להבין שגרושתו התנגדה להגשת תלונה במשטרה, אולם ע' שללה זאת והסבירה שביקשה לדוחות את הגשת התלונה על מנת לבוא למשטרה עם ראיות, כפי שאכן עשתה (פרוט' עמ' 23 ש' 31-1).

אצין שעדותו של ש', גם שלא הותירה עליו רושם מיוחד, השתלבה היטב במאגר הראיות.

חיזוק 4 - ע', אמו של א'

42. על מנת שאמו של א' תוכל להיות נוכחת במהלך עדותו של א' בבית המשפט, נשמעה עדותה לפני עדותו של א', כך שדבריה לא הושפעו מעדותו של א'.

ע' סיפרה על כך שבנה והנאשם היו חברים טובים ועל כך שהנאשם היה "בן בית" אצלם. לשם הדוגמא סיפרה שלאחר בר המצוואה של א', ישב אתם הנאשם בביתם וספר יחד אתם את הכסף (פרוט' עמ' 6 ש' 16-32). הנאשם אף ישן אצלם מספר פעמים בלילה, והוא מזמן אליהם למיונה (פרוט' עמ' 10 ש' 19).

ע' סיפרה שקיבלה שיחת טלפון משל א', אביו של א', שסיפר לה כשהוא נסער על כך שא' עבר "הטרדה מינית או התעללות מינית, את המילה אני באמת לא זוכרת". מיד לאחר מכן התקשר אליה ל', חברו של א', שהתחיל לספר לה על שא' סיפר לו זמן קצר לפני כן. ע' בקשה מל' שיעביר לה את בנה, וא' סיפר לה שבעוד שישנו ב민יות נפרדות הנאשם עבר אליו באמצע הלילה, ליטף אותו והחל לנשך אותו. א' נבהל ושאל את הנאשם מה הוא עשו. ע' שאלתא את בנה האם הוא הסכים לכך וא' השיב לה "למה שאינו אסכים לדבר זהה". כאשר שאלתא את א' מדוע לא סיפר לה על כך קודם, השיב לה א' "פחדתי שתחשבי שאני הומו", ש לדבריה זו "מחשבה של ילד בן 13". לדבריה א' היה "לא יודעת אם לקרוא לזה ממש נסער, אולי קצת מבולבל" (פרוט' עמ' 7 ש' 29-10). בהמשך הוסיף שא' סיפר לה, בתשובה לשאלתה, שהנאשם ליטף אותו גם בישן מעל המכנס (פרוט' עמ' 16 ש' 11-1).

לדבריה היא לא מיהרה להגיש תלונה במשטרה ורצה לבוא למשטרה עם ראיות. משכך, התקשרה לנאשם והקליטה אותו, כפי שיורחוב בהמשך.

43. ע' חיזקה את עדותו של א' גם בנוגע למצב הנפשי בו היה נתון שעיה שסיפר לה על האירוע. יש לציין שכאשר תיארה שיחה שהתקיימה בין א' בהמשך הבוקר, ככל הנראה מספר שעות לאחר האירוע, לא הבחינה בכך שבנה נסער (פרוט' עמ' 18 ש' 4), אולם כאשר סיפר לה על האירוע, מיד לאחר שסיפר לל' ולאביו, היה "מבולבל" (פרוט'

עמ' 7 ש' 18, 27). ע' הסבירה שחרף העובדה שא' היה תלמיד טוב, הוא לא הגיע לעמודת שורשים ובקש ממנו שתבעו אותו נוכח הטלטה שעבר (פרוט' עמ' 19 ש' 9).

חיזוק 5 - הקלטת השיחה בין ע' לנואשם (ת/1, כולל דיסק שמע)

.44. כפי שהסבירה ע', טרם פניהה למשטרה, היא שוחחה עם הנואשם והקליטה אותו.

מת/1 עולה שע' התקשרה לנואשם יומיים לאחר האירוע. בתחילת השיחה הבירה ע' לנואשם שהוא אינה כועסת עליו, אלא רוצה לשמוע ממנו מה קרה בלילה בו א' ישן אצלו. מהשיחה עולה שהנאשם הבין מיד למה ע' מתכוונת והתחיל לספר לה את הסיפור מנקודת מבטו. כך, למשל, אמר הנואשם מיזומתו: "از הוא אמר שנגעתי בו, אני לא יודע מה... מה הוא חשב, אולי בנסיבות, אולי ישנתי, אולי א... אז הוא חשב שאולי יותר מזה א... נפוץ, אולי משהו ש... אולי עשיתם בכוונה אולי באתי אליו...". (ת/1 עמ' 5 ש' 13-16) ובהמשך: "זה מה שהוא א... ישנתי על אותה ספה הזה אז הוא התחיל יישנות אצל... לא יודע נגעת בי, כל מני דברים' אני פשוט אני... שהוא יודע כמה אני באמת מעריך אותו אני אין ספק שלא היה לי, הলכתי וקניתי לו...". (ת/1 עמ' 6 ש' 5-8).

.45. כאמור עולה שהנאשם הודה בפני ע' בשיחה שקיים יומיים לאחר האירוע, שהמתلون אמר לו כבר באותו הלילה שהנאשם נגע בו.

לשאלת ע' אם הוא נישק את א' השיב "לא... למה שאתה עשה דבר כזה" (ת/1 עמ' 8 ש' 11).

בהמשך התפתחה השיחה באופן הבא (ת/1 עמ' 9 ש' 8-17):

ע': יכול להיות יכול להיות שעשית משהו אתה מצטער עליו, זהה בסדר, אתה בעצם א... נער, יلد

הנאשם: כן כן

ע': לפעמים עושים משהו ומctrערים עליו, יכול להיות, אני לא יודעת, בגלל זה אני אומרת חשוב לי, חשוב לי שתפרק, שתוציא ותשתף באמת, יכול להיות זהה קרה (שם הנואשם)?

(שתיקה של שנייה)

הנאשם: יכול להיות

.46. בעדותה בבית המשפט תיארה ע' את הלך רוחו של הנואשם במהלך השיחה באופן הבא: "אני זכרת את הנשימות שלו... הוא היה מבולבל, קצת בכח, היה נסער. עם כל הקושי אני מנסה להרגיעו אותו וזה שהוא לי קשה מאוד. אז אמרתי לו אם חוץ מזה היה עוד משהו והוא התחיל לבכות, והיה נסער. שאלתי אותו אם הוא רוצה אני אחזור אליו עוד מעט. אני לא כל כך זכרת מה הוא אמר. הוא בכח והשיחה נותקה" (פרוט' עמ' 9 ש' 29-25).

תיאור זה עולה בקנה אחד עם ת/1 ועם הנשמע בהקלטה.

47. התרשומי הבלתי אמצעית מעודתו של א' בבית המשפט מובילה למסקנה שמדובר בעדות אונטנית, כנה ומהימנה. א' נחקר פעמיים על-ידי חוקרת הילדים. הוא סיפר את חוותו בשלבים לחברו, לאמו, לאביו, ובהמשך לחוקרת הילדים ולבית המשפט. בכל ההזדמנויות הללו מסר א' גרסה קוהרנטית, מפורתת ועקבית, המחזקת את מהימנותו. במהלך חקירותיו בפני חוקרת הילדים הדגים א' מספר פעמיים את המעשים בצורה מוחשית.

על עדותו של א' נמצא מספר חיזוקים ראויים.

ישנה התאמה כמעט מלאה, לא פעם לפרטי פרטים, בין תוכן עדותו של א' בפני חוקרת הילדים לבין עדותו בבית המשפט, חרף השוני המהותי בין שתי החקירהות. גם כאשר את החקירה הנינוחה והסבלנית אותה חווה א' אצל חוקרת הילדים החלפה חקירה נגדית צולבת, לא היה בכר כדי להזיז את א' ימינה או שמאליה, והוא חזר בעקבות על רובם המוחלט של הפרטים מסר לחוקרת הילדים.

מדובר בתיאוראמין של מי שהווו אירוע קשה, אותו הוא זכר היטב, גם אם לא זכר את כל פרטיו. יש להניח, כיild בಗילו של א', שהוא בן פחות מ- 13 וארבעה חודשים במועד חקירתו על-ידי חוקרת הילדים, ובן 13 וחצי במועד חקירתו בבית המשפט, לא יכול היה להמציא את כל פרטי הפרטים הללו, ובוודאי לא לחזור על אותם פרטיים בעקבות פעמים נוספות בבית המשפט.

גרסת הנאשם

48. אל מול עדותו בהירה והעקבית של א', עמדה עדותו של הנאשם, אותה מצאתי בבלתי מהימנה, לא עקבית, רווית שקרים ואי דוקים. דומה שבמהלך עדותו, כמו גם בשלבי החקירה, ניסה הנאשם להרחיק עצמו מכל מעשה "מפליל" ומכל מעשה שעשו להתרפרש ככזה. כפי שנראה מיד, לא אחת שינה הנאשם את תשובה לו לאחר שהוצעו לו ראיות סותרות, והוא התקשה להסביר את הסתיירות והשינויים בגרסהתו.

אחת הדוגמאות הבולטות לשקרי הנאשם מציה בתשובות שמסר בכל הנוגע לגילו. בחקרתו הראשונה, משועמת עם הטענה לפיה א' טען שהנ帀ה הציג עצמו בפניו כבן 16, השיב שמדובר בשקר (ת/11 ש' 66-67). על גרסה זו חזר גם בחקרתו השנייה שהתבצעה יומיים לאחר מכן (ת/2 ש' 33). רק בחקרתו השלישייה שינה הנאשם את גרסתו ומשנשאל מדוע התבהה לנער בן 16 ומספר על כך לכולם, השיב "אין סיבה" (ת/3 ש' 5).

כבר בפתח החקירה הראשית נשאל הנאשם שאלות בקשר לשינוי הגרסה והסביר שבחקירה הראשונה נלחץ מהשטרים שבאו לעצור אותו ושבחקירה השנייה פחד שם יהודה שהוא בן 16 ושairoו אותו במעט על כך ששקר (פרוט' עמ' 109-110). הסבירו אליו של הנאשם בעיתים בעיניין לאור העובדה שאין מדובר בשקר יחיד בו נתפס (כמו למשל מתן הנשיקה), והן לאור העובדה שמדובר בהסבר "כבוש" שלא בא זכרו בחקרתו השלישייה.

49. דוגמא נוספת - משועמת עם טענתו של א' לפיה הוא ירד מהספה למזרן וקירב אליו את א', השיב: "אני ישנתי על הספה והוא על המזרן. זה סתם לא נכון זה סתם עלייה". החוקרת המשיכה ועימתה את הנאשם עם טענתו של א'

לפיה הוא החל לגעת בו ולחבק אותו, אולם הנאשם השיב: "לא שנתי אותו, הוא ישן על המזון אני על הספה איך יכול להיות שעשית את זה" ובהמשך - "לא שנתי אותו בכלל" (ת/11 ש' 84-91). גרסה זו השתנתה בחקירה השנייה של הנאשם, במהלך נשאל "למה עברת לשון לידיו על המזון" והשיב: "כי היה לי חם" (ת/2 ש' 63-64).

על גרסתו זו חזר הנאשם גם בבית המשפט בחקירה ראשית, אולם הוסיף שכיוון שלא היה לו נוח, חזר לשפה. מושנאל מודיע לא סיפר על כך בחקירה הראשונה במשטרה, השפיל מבט, חשב ארוכות, עצם את עיניו לזמן ממושך ולא הגיב (פרוט' עמ' 111 ש' 21 - עמ' 112 ש' 6).

.50. לגבי הנגיעות הכחיש הנאשם בשתתי חקירותיו שנגע בא' באופן כלשהו (ת/11 ש' 97; ת/2 ש' 56). ואולם, בחקירה השנייה, לאחר מספר שאלות בהן פורטו בפניו המקומות בגוף בהן א' טען שנגע בו, השיב לפתע פתאום: "לא עשיתו שום דבר חזץ מנשיקה" (ת/2 ש' 104). בחקירה הראשית שב הנאשם טען שלא נגע כלל בא', לרבות נשיקה (פרוט' עמ' 112 ש' 31). ומושנאל מודיע הודה במשטרה שכן נישק, השיב בצורה מגומגת שהה לחוץ והמום (פרוט' עמ' 113 ש' 1-2). גם תשובהו של הנאשם בחקירה הנגדית בעניין זה הותיר רושם בעייתי. הנאשם אישר שכאשר הוא לחוץ הוא לא אומר תמיד את האמת" (פרוט' עמ' 130 ש' 21). עם זאת, הנאשם לא מסר הסבר מניח את הדעת לשאלת מהיודע טען בחקירה שלא נישק את א' אלא שא' נישק אותו, זאת להבדיל מהכחשה גורפת בקשר ליתר הנגיעות (פרוט' עמ' 130).

נוסף על כך במהלך עדותו בבית המשפט, משחבין הנאשם שהגרסה לפיה היה בתנוחה שאפשרה מגע בין א' אינה נוחה לו, שינה את גרסתו, "ויתר" על הטענה שא' הוא זה שנישק אותו, והמציא גרסה חדשה לפיה א' לא נישק אותו שכן הדבר לא היה אפשר מבחינה פיזית נוכח העובדה ששנייהם יישנו "ראש צנב, בקצתה של המזון ישנתי בסוף" (פרוט' עמ' 113 ש' 4-11 וראו גם עמ' 125).

.51. נוסף על כך, הנאשם התקשה להסביר על שאלות קשות שנשאל. לדוגמא, כבר בחקירה השנייה ניתן לראות כי משהתבקש להסביר כיצד זה בחור בן 20 מסתובב עם יلد בן 13 - מילא פיו מים (ת/2 ש' 43).

דוגמא נוספת ניתן למצוא בחקירה השלישייה בה טען שבஹיו אדם דתי שומר שבת שלח לא' הודיעות לפני כניסה בשבת. ואולם, משועמת עם חילופת ההודעות ביןו לבין א' שבוצעו ביום שני בלבד, ככלומר, משהוכח לו ששיקר, חייר הנאשם לחוקרת ולא השיב לשאלתה (ת/3 ש' 77-68). מבליל להיכנס לפרטים, ראו גם תשובהו המתפתלות של הנאשם שעה שנייה להסביר האם הוא שומר שבת או לא בפרוט' עמ' 135.

באותם אופן שתק הנאשם כאשר נשאל שאלות בחקירה ראשית בנוגע לירידה למזרן (פרוט' עמ' 111 ש' 21 - עמ' 112 ש' 6).

.52. לגבי שיחת הטלפון עם אמו של א', אישר הנאשם שכן התקיימה שיחה כזו, אולם טען שאמור במהלך נשאל של א' שא' סתם העלה עליו (ת/2 ש' 52). משועמת עם הטענה שאמר לה במהלך השיחה שיטכן שנגע בא' מתר שינה, השיב הנאשם: "הוא חשב שנגעתי בו מותך שינה" (ת/2 ש' 54), גרסה אותה לא הזכיר עד כה. בשלב זה המשיכה החקירה והטיצה בפניו הנאשם פרטים נוספים מתוך השיחה (ת/2 ש' 57-60):

ש. היא שאלת אותה אם נישקת אותו ואתה אמרת לה שיכول להיות נכון

ת. הוא נישק אותה הוא התקרוב אליו

ש. אתה אמרת לאמא של (א') שאתה נישקת אותו וחוץ מזה לא קרה כלום

ת. לא אמרתי שניסיוני אותו, הוא נצמד אליו ואני אמרת לך אמר שזה אני

עיננו הרואות שכאשר הנאשם עומת עם ראייה בעיתית עברו, שינה את גרטתו בצורה דרמטית ומסר פרט חדש שלא בא זכרו בשלב מוקדם יותר. עד לשלב זה הכחיש הנאשם כל מגע בין א' כך שכך שהוא שמצ' שלאמת בגרטו, הדעת נותנת שהוא מזכיר את העובדה שא' הוא זה שנישק אותו כבר בשלבים המוקדמים של החקירה ולא בمعنى נראה שמשמעות בו.

53. במקומות אחרים מצאתי שתשובותיו של הנאשם אין סבירות. כך למשל, מושנאל בחיקירתו השנייה מדוע א' יתلون נגדו אם לטענת הנאשם א' הוא זה שנישק אותו, השיב: "כדי להעליל עלי, סתם סוג של לנוקם بي". משהקשתה עליו החקירה והזיכירה לו שהם חברים, השיב לה הנאשם: "כשהוא היה חבר שלי הוא אמר שהואجيد עלי סתם דברים שעשייתי" (ת/2 ש' 82-79). מעבר לעובדה שמדובר בגרסה "כבושא", הרי שగרסת הנאשם בנקודה זו אינה חסרת היגיון. הנאשם לא הסביר מדוע א' היה צריך לומר לו שיעיל עלי עלילות, לא הסביר באילו נסיבות נאמרו הדברים ומדוע המשיך להיות חבר של א' חרבף "אומים" אלו.

54. שקרים הנאשם צפו גם בנוגע לפרטים נוספים באירוע, כמו למשל העובדה שמסר במשטרת על כך שבבוקר, לאחר ששניהם התעוררו, ליווה את א' הביתה (ת/2 ש' 151) בעוד שבבית המשפט סיפר שבבוקר א' התארגן והלך לבית הספר בעצמו (פרוט' עמ' 112 ש' 29). גם בחקירה הנגדית אישר שא' יצא מהבית לבדו ושלא ליווה אותו לבית הספר. משהתבקש להסביר את הסתרה, השיב: "אולי ביום אחר, לא באותו יום" (פרוט' עמ' 134 ש' 21).

בנושא למשך ההיכרות עם א' מסר הנאשם במשטרת שהכיר את א' רק חדש לפני המקלה, אולם בהמשך שינה גרטתו ואישר שמכיר אותו כחצי שנה לפני האירוע (פרוט' עמ' 115). גם כאן הסביר הנאשם את שינוי הגרסה בכך שהוא מבוהל ולחוץ.

בנושא לlienות המשותפות בעבר הכחיש הנאשם במשטרת מספר פעמים שישן בעבר אצל א', או שטען שאינו זוכר (למשל ת/11 ש' 37), אולם בבית המשפט הודה שישן אצלו. גם את הסתרה זו הסביר הנאשם בשכח ובלחץ בו היה נתן במהלך חקירותו והודה שלא אמראמת (פרוט' עמ' 119-117).

בהתיחס להתרחשויות לאחר שירד למזרן, הכחיש הנאשם בחקירתו במשטרת את טענת א' לפיה הנאשם אמר לו שהוא מחפש את הטלפון שלו שנפל לו למזרן. ואולם, בבית המשפט אישר זאת הנאשם, תוך שהסתבך בשקרים נוספים ובهم טענתו שהשתמש בטלפון למרות שהAIROU היה ביום שני. בנקודה זו אישר ששיקר ושא' צדק בגרטו (פרוט' עמ' 132 ש' 31). שקר זה סיבך את הנאשם אף יותר, והוא נאלץ לשנות את גרטתו בקשר לסיבה בגיןה ירד מהספה למזרן, כאשר הפעם טען שירד למזרן גם בגלל שהטלפון שלו נפל (פרוט' עמ' 133).

הנאם ניסה לדג בთיאורי על החלקים הבעייתיים בגרסתו, ו"קיצר" את הסיפור למינימום הדרש (פרקוט' עמ' 111 ש' 21-23). בנוסף על כך הנאם ניסה "להרחיק" עצמו מקרבה חברית בין לבן א'. אך, בעוד שבחקרים המשטרת טען שא' הוא חבר של "שלום שלום", ושלח לו הודעה או הודעות בודדות (ראו למשל - ת/3 11-12), הרי שבעדותם בבית המשפט הודה שמדובר בחבר קרוב, שניהם היו נפגשים, והודה ששלח לו עשרות הודעות, לרבות ה הודעות "אני אוהב אותך", הודה שנייהם ישבו אחד אצל השני, ושלמעשה א' היה החבר היחיד שלו (ראו למשל פרוט' עמ' 119-120). בנוסף על כך הודה הנאם שא' ישן אצלו גם בעבר, זאת למراتות שבמשפטה טען שליל האירוע היה הפעם הראשונה בה א' ישן אצלו. ואם בכך לא די, הרי שבהמשך חזר הנאם לגרסתו הראשונה וטען שא' ישן אצלו בפעם הראשונה ביום האירוע (פרקוט' עמ' 120-121).

טענת הגנה: בעיות נפשיות של הנאשם

56. אחת מטענות ההגנה הינה שלנאמם הנמוכה קוגנטיבית שלא מאפשרת להבין את אשר הוא עושה ושיש בה כדי להשפיע על היסוד הנפשי שלו. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין זה ועינתי ב/ $\frac{1}{3}$ וב/ $\frac{2}{3}$, מצאתי לדוחות את הטענה מכל וכל.

בפתח הדברים יצאין את התרשומי הבלתי אמצעית מהנאשם בבית המשפט. בכך הדבר שלאורך רוב העדות הנאשים לא מיקד מבטו, הסתכל לכל הכוונים, ודיבר בלחש. ואולם, כאשר נבחנות התשובות לגוף, ניתן לראות באופן שאינו משתמע לשתי פנים שהנאשם ענה על כל השאלות שנשאל בצורה עניינית, גם אם לא תמיד מהימנה, וגם אם בחר שלא לענות על שאלת, כפי שאף אישר במהלך חקירותיו, הרי שהדבר נבע מכך שהופנתה אליו שאלת קשה או שהובהרה לו שהוא נטה בשקר, עובדה המתיחסת עם הטענה שידע להגן על עצמו. כל אלו מצביעים על רמת הבינה תקינה, אם לא מעלה מכך, של כל המתרחש. נוסף על כך, לטעתה הנאשם הוא עבד במשך 4-5 חודשים בבית ספר לחינוך מיוחד שם סייע לתלמידים מוגבלים פיזית (פרוט' עמ' 113-114), עובדה שיש בה כדי להצביע על רמת תפוקוד סבירה. הנאשם עצמו שלל שיש לו בעיות פסיכיאטריות, נפשיות או בעיות מיוחדות, פרט לעובדה שאין לו חברים (פרוט' עמ' 114). נוסף על כך מתחם שלושה של הנאשם לא סיפקה למשטרה את המסמכים שלטעنته קיימים ברשותה בקשר למצבו של בנה. באותה שיחה מסרה לחוקרת ש"עכשו הוא לא מטופל זה היה בגילאי 9-8". עוד מסרה שאחוזי הנכונות שיש שהוכרו לנאשם הם בגיל בעיות שמיעיה.

57. מטעם ההגנה הוגש מסמך הנושא כותרת "בדיקה פסיכיאטרית" (נ/3) שהוכן על ידי פסיכיאטר ולדים וכןר במוסדות אהל אשר. הפסיכיאטר לא נחקר והמסמך שערק הוגש בהסתמת המאשימים. מ/נ/3 עולה שהנאשם הופנה לפסיכיאטר ביום 4.11.15 "לnochח קשיים רגשיים תפוקודים", ועל פי האבחנה הוא בעל אישיות לא בשלה, סובל מהפרעות קשב וריכוז, לקויות למידה, "איןטיליגנציה בתחום הנמוך של הנורמה", הפרעת הסתגלות עם תסמים קלים של חרדה ודכאון ולקויות שמיעה. על פי הנטען טופל הנאשם בעבר הרחוק על ידי פסיכיאטר, ומכאן שאון מדובר בטיפול שהוענק לו בשנים האחרונות. גם התרופות אותן נוטל הנאשם על פי המליצה וועלוי להמשיך וליטול, הינן תרופות שכיחות ואין בהן כדי ללמד על בעיה נפשית קשה ממנה הוא סובל.

noch all das gesagt ist, kann man nicht sagen, dass es sich um eine Verletzung der Rechte des Angeklagten handelt.

58. התרשומי חווית המתلون א', מגרסתו העקבית והמשכנת, מהדוק בתשובותיו, מהרגשות שביטה, מהעובדה שלא ביקש להשחרר את המתلون, לא הותירו ספק בלבו שגרסתו גרסתאמת היא ושהזהה את המתואר בכתב האישום. גם אם התגלו אי דוקרים בגרסה המתلون, הרי שנמצאו להם הסברים, ובهم הקושי לספר באופן מיידי את כל הסיפור, רגשות של בשעה מחשיפת הפרטים בפני חברו, בפני הוורוי ואף בפני חוקרת הילדים בעניין הנגיעה באיבר המין, שהוא המעשה החמור והمبיר ביותר שבוצע בו. לא התרשומי מכוונת הפללה מצד המתلون, שכן לו היה מבקש לעשות כן, יכול היה להסתפק בתיאורים מביבים פחות מלאו שמסר (ניסיונות נגיעה בישבן ובאיבר המין). לגרסה שמסר א' נמצא מספר חיזוקים ראויים, שהקנו לה משנה תוקף.

59. מנגד, מצאתי את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, רווית סתיירות פנימיות וחיצונית ולא היה בה כדי לעורר ولو ספק סביר או סדק קל שבקלים בריאות המאשימה. אני מוצא לציין שנוכח הטענות בדבר הנמוכה קוגנטיבית של הנאשם והעובדה שהוא חסר ביטחון, נתתי משקל קטן יחסית לאופן בו הוא העיד בפני, ובחירה לתת משקל גדול יותר לתוכן הדברים, כפי שפורט לעיל.

60. א' תיאר נגיעות במקומות שונים בגופו שלא יכולה להיות מחלוקת בדבר כוונתם המינית: נגיעות בישבן ובאיבר המין, נסיקות בשפתיים ובפנימם וליטופים. כיוון שהנאשם הכחיש כאמור כל מגע עם א', הרי שэмילייא לא ניתן היה לקבל את התיחסותו לכוכנה שהתלווה למשוע. א' תיאר כיצד ביקש לעצור את מעשיו של הנאשם ועל חששו ממנו. כן סייף א' על רצונו ועל ניסיונו לעזוב את בית הנאשם, תיאורים המתיחסים עם הטענה לפיה המעשים נעשו בנגד רצונו. משאישר הנאשם שהוא מודע לגילו של א', התמלאו כל יסודות העבירה.

61. נוכח כל האמור מצأتي להרשיע את הנאשם במינויס ל.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים